

ע"פ 3475/23 - ערן אזולאי נגד מדינת ישראל, צ.ח.י.ח.

בבית המשפט העליון

ע"פ 3475/23 - א'

לפני:

כבוד השופטת ר' רונן

המערער:

ערן אזולאי

נ ג ד

המשיבים:

1. מדינת ישראל

2. צ.ח.

3. י.ח.

בקשה לעיכוב ביצוע עונש מעצר שהוטל על המערער
בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בת"פ
67808-11-21 מיום 24.4.2023 שניתן על ידי כב'
השופט העמית צ' קאפח

בשם המערער:

עו"ד דוד גולן

בשם המשיבים:

עו"ד יוסף קנפו

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בן 10 שנים שנגזר על המבקש (שיכונה להלן: המערער) בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט העמית צ' קאפח) בת"פ 67808-11-21 מיום 24.4.2023, ואשר תחילתו ביום 14.5.2023; וזאת עד להכרעה בערעור בעניינו.

כתב האישום וההליך בבית משפט קמא

2. ביום 29.11.2021 הוגש כנגד המערער כתב אישום בעבירה של המתה בקלות דעת לפי סעיף 301ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וכן עבירה של נהיגה תחת השפעה (משקאות משכרים) לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות).

ביום 15.9.2021 חל ערב יום הכיפורים לשנת תשפ"ב. על פי עובדות כתב האישום, בשעות הצהריים של יום זה שתה המערער משקאות אלכוהוליים אצל חבר בבאר יעקב. מאוחר יותר, בשעות הערב (בשעה 19:00 לערך), נסע המערער במכונית בעודו תחת השפעת האלכוהול לכיוון ביתו שבכפר סבא, דרך כביש מספר 4 (להלן: הכביש), כשהוא נוסע בנתיב האמצעי של הכביש.

בכתב האישום נטען כי קיימת "מוסכמה חברתית" לפיה בערב יום הכיפורים וביום הכיפורים עצמו, מקובל להימנע מנסיעה בכלי רכב. עוד מצוין בכתב האישום כי מזג האוויר באותו יום היה נאה וכי הראות בו הייתה טובה; וכן כי הכביש היה מואר. לאור העובדה שמדובר היה בערב יום הכיפורים, הייתה התנועה בכביש מעטה ואיטית, ועל הכביש היו גם הולכי רגל ורוכבי אופניים, ביניהם ילדים ובני נוער, אשר התהלכו ורכבו בנתיבי הכביש.

ברק חורי ז"ל (להלן: המנוח), יליד 10.11.2008, רכב על אופניו בנתיב בו נסע המערער. בשלב מסוים עצר המנוח את רכיבתו בנתיב הנסיעה בסמוך לרוכבת נוספת, על מנת לבקש ממנה עזרה בניווט. המערער הגיע בנסיעתו למקום בו עצר המנוח והתנגש בו בעוצמה. המנוח הוטח אל הכביש, כמה עשרות מטרים ממקום ההתנגשות (אירוע זה יכונה להלן: התאונה). כוחות משטרה שהגיעו למקום התאונה דרשו מהמערער ליתן דגימת דם כפי שהחוק מחייב, אך המערער סירב.

ניידת אמבולנס שהגיעה למקום פינתה את המנוח למיין בבית חולים כשהוא במצב אנוש וסובל מפגיעה רב מערכתית. המנוח נפטר מפצעיו כמה שעות לאחר התאונה.

במעשיו המתוארים, נהג המערער במכונית בערב יום הכיפורים תחת השפעת אלכוהול ותוך נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאה הקטלנית, ובכך גרם בקלות דעת למותו של המנוח.

3. המערער נעצר, שהה במעצר מיום התאונה, ושוחרר ביום 24.9.2021.

4. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום. הוא טען טענות רבות כנגד האישום ובין היתר כי המנהג להימנע מנסיעה בכלי רכב במהלך ערב יום הכיפורים ויום הכיפורים אינו עולה כדי "מוסכמה חברתית" וכי מדובר בהגדרה שגויה; כי הוא שתה כמות זניחה של אלכוהול, וממילא לא היה נתון להשפעת אלכוהול במועד התאונה; כי הכביש היה חשוך באופן יחסי בניגוד לנטען בכתב האישום; וכי התאונה הייתה בלתי-נמנעת.

5. בסופו של דבר הרשיע בית המשפט קמא את המערער ביום 26.1.2023 בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

בעניין האחריות לתאונה, נקבע כי היא רובצת כולה על המערער, משום שנטל סיכון בלתי סביר באופן בו נהג.

מבחינה עובדתית נקבע בהקשר זה כי הדרך הייתה מוארת וכי לא היו כלי רכב נוספים שנסעו בכביש כאשר המנוח והרוכבת הנוספת נעצרו ושוחחו, כך ששדה הראייה של המערער לא היה מוגבל.

עוד נקבע כי המערער נסע במהירות גבוהה, כפי שניתן להסיק בין היתר מהמרחק שבו נמצא המנוח לאחר התאונה. המערער יכול היה למנוע את התאונה אילו היה נוסע בטווח מהירות של 70-90 קמ"ש ובולם מבעוד מועד (המהירות המותרת המרבית בכביש בינעירוני זה היא 90 קמ"ש, ועל כך לא הייתה מחלוקת). כמו כן, נקבע כי אכן קיימת מוסכמה חברתית כמצוין בכתב האישום ביחס לנסיעה ביום הכיפורים, וכי מוסכמה זו חלה גם על נסיעה בכבישים ראשיים; וכי המערער היה מודע לכך. נקבע גם כי בעת הנסיעה היה המערער טרוד במחשבות אחרות מלבד הנהיגה. בית המשפט גם הצר על כך שההגנה ניסתה לגולל את האחריות על הוריו של המנוח, וטענה זו נדחתה אף היא.

6. עוד קבע בית משפט קמא כי הוכח מעל לכל ספק סביר שהמערער נהג תחת השפעת אלכוהול. זאת בין היתר מאחר שעל פי עדות המערער עצמו, הוא רץ מיד לאחר קרות התאונה ופינוי המנוח לאזור בתי המגורים, שבה מים וחזר למקום האירוע. בשלב זה הוא ביצע בדיקת "נשיפון" והתקבלה תוצאה של 660 מ"ג אלכוהול בליטר אוויר נשוף, לאחר ששתי מים כאמור (הרף התחתון המותר על פי התקנות הוא 240 מ"ג בליטר נשוף). כמו כן, אחד השוטרים שנכח בזירה העיד כי הריח ריח של אלכוהול מפיו של המערער.

כאמור, המערער התבקש לבצע בדיקת דם - אך סירב, בטענה שהוא פוחד ממחטים. המערער נלקח לבדיקת ינשוף, גם לגביה הביע התנגדות וניסה שלא לשתף פעולה. משום שהייתה תקלה בביצוע הבדיקה - לא יוחסה למערער עבירה של נהיגה בשכרות; אך הבדיקה שבוצעה - שעתיים לאחר קרות התאונה - העידה על קיומו של אלכוהול בגופו.

נסיבות נוספות שנלקחו בחשבון בהכרעת הדין היו שעל אף שדה הראייה הרחב, לא ראה המערער את שני הרוכבים; ההודעה במשטרה לפיה מכר של המערער הביע חשש כי למערער בעיית התמכרות לאלכוהול; וכן גרסאות סותרות שמסר המערער באשר לשאלה האם ומתי שבה אלכוהול לפני קרות התאונה ובאיזו כמות.

7. באשר לעבירת ההמתה בקלות דעת, נקבע כי המערער נטל סיכון בלתי סביר בהינתן מכלול הנתונים - שתיית אלכוהול לפני הנהיגה; התעלמות מהמוסכמה החברתית שהייתה ידועה לו ביחס לאפשרות הימצאם של רוכבי אופניים בכביש; וכן נהיגה "עיוורת" על אף שהתקיימו תנאים אופטימליים לנהיגה.

8. לאחר הרשעתו, גזר בית משפט קמא ביום 24.4.2023 את דינו של המערער. בית המשפט סקר את נסיבות ביצוע העבירה; את הערך החברתי שנפגע - קדושת החיים והחובה להגן על שלמות גופם ונפשם של כל המשתמשים בדרך; ואת מדיניות הענישה הנוהגת. בית המשפט אף עמד על נסיבותיו האישיות של המערער - בין היתר על תרומתו הרבה לביטחון המדינה מאז שירותו הצבאי; על תרומתו לחברה; ועל היעדר עבר פלילי למעט 42 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה.

בית משפט קמא השית על המערער את העונשים הבאים: 10 שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו; וכן מאסר על תנאי; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 20 שנים; פסילת רישיון נהיגה על תנאי; פיצוי בסך ₪ 150,000 אשר ישולם להוריו של המנוח; ון קנס בסך ₪ 20,000 או 100 ימי מאסר תמורתו.

טענות המערער

9. בבקשה דנן ציין ב"כ המערער כי הוא החל לייצגו רק בשלב הטיעונים לעונש בפני בית משפט קמא, וכי לא עלה בידו להגיש ערעור מנומק לפני מועד תחילת ריצוי עונש המאסר (אף שבפועל ערעור מנומק הוגש ומצוי בתיק בית המשפט). בישיבת יום 11.5.2023, הוסיף ב"כ המערער וטען בעל פה כי יש לקבל את הבקשה. לגישתו, יש סיכוי לכך שהערעור יתקבל במלואו והמערער יזכה מהעבירות שיוחסו לו, ולחלופין יש סיכוי שהמערער יורשע בעבירה של גרם מוות ברשלנות חלף העבירה של המתה בקלות דעת.

בהתייחס לסיכויי הערעור, הפנה ב"כ המערער לארבעה סוגי כשלים שנפלו לשיטתו בהכרעת דינו של בית משפט קמא, ושפורטו על ידיו גם בערעור שהגיש. הוא התייחס בהקשר זה לשדה הראייה שהיה למערער; למהירות נסיעתו; ל"מוסכמה החברתית" שנקבעה לגבי נסיעה ביום הכיפורים; ולשכרותו הנטענת של המערער. הטעויות של בית משפט קמא בכל אחד מאלה כפי שהן פורטו בהודעת הערעור, מביאות לגישתו למסקנה לפיה יש לזכות את המערער מהעבירות שיוחסו לו.

ב"כ המערער הוסיף כי מדובר במי שאין חשש מפני עיכוב מאסרו. זאת לאור העובדה שהוא התייצב לכל ישיבות בית המשפט ולא ביצע עבירות נוספות מאז הרשעתו. הוא אף הפנה בהקשר זה להחלטה שניתנה על ידי לאחרונה, בע"פ 2186/23 סאלם אבו עאנם נ' מדינת ישראל (16.3.2023; להלן: עניין אבו עאנם), בה עוכב ביצוע עונש מאסרו של מי שהורשע בעבירת נהיגה (גרם מוות ברשלנות) בנסיבות שלשיטתו הן דומות מאוד לאלה של המערער דנן.

10. מנגד, ב"כ המשיבה התנגד לבקשה. הוא הדגיש את החומרה הרבה בעבירה שיוחסה למערער, שגרמה לקיפוח חייו של המנוח, חודשיים לפני שהוא חגג בר-מצווה; תוך שהוא ציין כי יש בידיו מכתב מהוריו של המנוח (שלא הוגש לתיק בית המשפט). ב"כ המשיבה התייחס לכל טענות המערער ביחס להכרעת הדין וטען כי אין בהן ממש. הוא ציין כי הכביש בו התרחשה התאונה היה ריק ולא נסעו בו כלי רכב נוספים מלבד מכוניתו של המערער; וכי ללא קשר לשאלה האם קיימת "מוסכמה" ביחס לנסיעה ביום הכיפורים - היה על המערער לנהוג בהתאם לתנאי הדרך. עוד התייחס ב"כ המשיבה לעוצמת הפגיעה במנוח, לעובדה שהתאונה התרחשה בשעות בין הערביים, ולגרסאות הסותרות והמתפתחות של המערער ביחס לעניין השכרות.

ב"כ המשיבה הדגיש כי הכלל הוא ריצוי של עונש מאסר ללא דיחוי, והמערער לא הוכיח כי יש לחרוג בעניינו מהכלל הזה.

דין והכרעה

11. כידוע, ככלל צריך נאשם להתחיל לרצות את עונשו מיד לאחר גזר דינו. עיכוב ביצוע העונש הוא חריג, ויש מקום לעכב את הביצוע לכן רק בנסיבות מיוחדות וחריגות שיש בהן כדי לגבור על האינטרס הציבורי ביעילות המשפט הפלילי ובאכיפה מיידית של גזר הדין (ראו למשל: ע"פ 5829/21 פאינה קירשנבאום נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (19.10.2021); ע"פ 151/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.1.2021)).

ההלכה הפסוקה מנתה מספר שיקולים אליהם צריך בית המשפט להתייחס כדי לקבוע אם אכן התקיימו נסיבות חריגות

המצדיקות סטייה מהכלל ועיכוב ביצוע של גזר דין בו הוטל על נאשם עונש מאסר בפועל (ראו: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)).

בהקשר זה ניתן להבחין בין שני סוגי שיקולים שאליהם התייחסה הפסיקה: סוג אחד של שיקולים נוגע לנזק האפשרי לאינטרס הציבורי מעיכוב ביצוע העונש אם בסופו של דבר ערעורו של המערער יידחה.

השיקול המרכזי והראשוני שיש להביא אותו בחשבון בהקשר זה הוא השיקול הנוגע לתועלת הציבורית בריצוי מידי של עונש מאסר שהוטל על ידי בית המשפט, והחשיבות של סמיכות רבה ככל האפשר בין מועד ביצוע העבירה לבין מועד תחילת ריצוי העונש בגינה. שיקול זה הוא השיקול המרכזי העומד בבסיס הכלל שנזכר לעיל לפיו בהעדר נסיבות חריגות - על נאשם להתחיל לרצות את עונשו מיד לאחר גזר דינו.

יוער כי לטעמי, מאחר שזהו אחד השיקולים המשמעותיים בשלהם בית המשפט אינו נגד דרך כלל לעכב עונשי מאסר, יש לבחון גם מתי בוצעה העבירה. כך, אם העבירה בוצעה זמן רב מאוד לפני מתן גזר הדין, עשוי להיות לעניין זה משקל - בין יתר השיקולים שיימנו להלן, בשאלה האם להורות על עיכוב ביצוע אם לאו.

12. שיקולים נוספים הנוגעים לאינטרס הציבורי, קשורים בחשש כי עיכוב ביצוע עונש המאסר עלול להביא לכך שהמערער ימלט מאימת הדין; או שהוא יבצע עבירות נוספות. לכן, על בית המשפט להביא בחשבון במסגרת מכלול שיקוליו את חומרת העבירה ואת נסיבות ביצועה; ואת עברו הפלילי של המערער והתנהגותו במהלך המשפט.

כך, ככל שמדובר בעבירה חמורה יותר, גובר החשש מפני הימלטות מפני אימת הדין וכן גובר החשש מפני ביצוע עבירות נוספות על ידי המערער עד שיתחיל לרצות את מאסרו. גם עברו הפלילי של המערער משליך כמובן על החששות הללו, ויש לו משקל - כפי שיש לו משקל כל אימת שבית המשפט נדרש לתת אמון בנאשם.

בהקשר זה יש משקל גם לשאלה האם המערער היה נתון במעצר או תחת תנאים מגבילים כלשהם בין מועד הגשת כתב האישום ועד לגזר דינו. אם שוחרר המערער בתנאים מגבילים - יש השלכה לשאלה האם הוא הפר את התנאים הללו אם לאו. ככל שמדובר במי שבמשך זמן רב לא הפר את תנאי השחרור ולא ביצע כל עבירה נוספת, או במי שהיה משוחרר במהלך המשפט ללא תנאי, יקטן משקלו של השיקול הזה ושל החשש מפני הימלטות או ביצוע עבירות נוספות של המערער; ולהיפך.

13. סוג אחר של שיקולים נוגע למערער עצמו, ולנזק שייגרם לו אם הבקשה לעיכוב ביצוע תידחה אך בסופו של דבר ערעורו יתקבל. החשש המרכזי שיש לתת עליו את הדעת בהקשר זה הוא החשש מפני מאסר שווא של המערער, אם ערעורו יתקבל ויסתבר כי לא היה מקום לכך שהוא ישהה במאסר. בהקשר זה נלקחים בחשבון השיקול של טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; תקופת המאסר שנגזרה על המערער; והשאלה האם המערער ערער על חומרת העונש בלבד או גם על הכרעת הדין. כן יש לשקול את הנסיבות האישיות של המערער.

כך, אם המערער מערער רק על חומרת העונש, ואם הוטל עליו עונש מאסר ממושך, הרי ככלל בית המשפט ידחה את

בקשתו. זאת שכן גם אם ערעורו יתקבל, יהיה עליו ככל הנראה לרצות עונש מאסר כלשהו - כלומר דחיית הבקשה לא תגרום לכך שהוא ירצה עונש מאסר לחינם. מנגד, כאשר מדובר בעונש מאסר קצר יחסית, הנטייה היא להיעתר לבקשה. זאת כדי שהמערער לא ימצא את עצמו מרצה עונש מאסר לחינם אם עונשו יופחת, ובהינתן פרק הזמן שעתידי לחלוף עד לדין בערעור.

באותם מקרים בהם המערער מערער גם על הכרעת הדין, משתנה מערך האיזונים שיש להביאו בחשבון. כך, במקרה כזה אם ערעורו יתקבל, המערער לא יצטרך לרצות עונש מאסר כלל. מובן כי בנסיבות כאלה, אם בקשתו לעיכוב ביצוע תידחה, הוא ימצא עצמו מרצה עונש מאסר לחינם בגין עבירה שבסופו של דבר ייקבע כי הוא לא ביצע. מדובר בנזק משמעותי וכבד משקל מאוד של שלילת חירותו של המערער ללא צורך. לכן, יש חשיבות לבחינת סיכויי הערעור. אם מדובר בערעור שאיננו ערעור סרק, על בית המשפט לתת משקל רב לשיקול זה.

כן עשוי להינתן משקל לנסיבות האישיות של המערער ולשאלה באיזה אופן עלול המאסר להשליך על מצבו או על מצבם של בני משפחתו (בין היתר כאלה הנסמכים עליו). זאת למרות שחזקה על הערכאה שגזרה את עונשו שהביאה נושאים אלה בחשבון. בהקשר זה ניתן להביא בחשבון - כאשר הנסיבות מצדיקות זאת - שיקולי שיקום (כגון כאשר המערער הוא בעיצומו של הליך שיקום או גמילה שעולה יפה, ואשר קטיעתו עלולה להזיק להצלחתו).

14. לטעמי, כאשר בית המשפט נדרש לבחון את השאלה האם יש לעכב את ביצוע עונש המאסר שהוטל על מערער, עליו להתייחס למכלול השיקולים הללו תוך הפעלה של מעין "מקבילית כוחות". זאת, תוך איזון בין הנזק שעלול להיגרם למערער אם ביצוע עונשו לא יעוכב (וערעורו יתקבל); לבין הנזק החברתי מעיכוב הביצוע (אם הערעור יידחה). מובן כי על בית המשפט להתייחס לכל אחד מהשיקולים שנמנו בהתאם לנסיבות המקרה הספציפי, ולהביא בחשבון את מכלול השיקולים וליישמם כדי לקבוע האם יש מקום לקבל את הבקשה.

15. במקרה דנן, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הללו, אני סבורה כי דין הבקשה להידחות.

כפי שהבהרתי, המערער במקרה דנן מערער על הכרעת הדין. כאמור, כאשר מדובר בערעור על הכרעת הדין, יש לבחון את סיכויי הערעור. אם ישנם סיכויים טובים או אף סבירים כי הוא יתקבל, הדבר עשוי להטות את הכף לעבר קבלת הבקשה, וזאת כמובן אם אין שיקולים כבדי משקל המחייבים את דחייתה. מנגד, אם מדובר בערעור שהסיכויים שיתקבל הם קלושים, גובר האינטרס הציבורי בכך שמי שהורשע בעבירה ונגזר עליו עונש מאסר - יתחיל באופן מיידי בריצוי עונשו.

16. מטבע הדברים אין בכוונתי כמובן לקבוע מסמרות בשלב זה ביחס לסיכויי הערעור. המותב שידון בערעור הוא שיבחן את מכלול טענות המערער במסגרת הערעור ויכריע בהן. יחד עם זאת, יש לציין כי במסגרת הערעור מעלה המערער הן טענות שכתוצאה מהן יהיה על ערכאת הערעור לשיטתו לזכותו; והן טענות שנובע מהן כי לא היה מקום להרשיעו בעבירה של המתה בקלות דעת אלא לכל היותר בעבירה של גרם מוות ברשלנות. לטעמי יש להבחין בין סיכויי הערעור לגבי כל אחת מהטענות הללו.

כך, ומבלי לקבוע מסמרות בנושא זה, הסיכוי שטענות המערער יתקבלו באופן שיביא לזיכוי מוחלט שלו איננו

גבוה ויהיה על המערער להתגבר על משוכות לא פשוטות כדי שזו תהיה התוצאה. זאת בעיקר מאחר שאין מחלוקת שהמערער הוא שגרם (מבחינה עובדתית) למותו של המנוח, כאשר פגע בו בעת שהמנוח רכב על אופניים והביא למותו, בלא שהוא הבחין בו לפני כן. אכן, גם בנסיבות כאלה תיתכן מסקנה לפיה חרף הקשר הסיבתי העובדתי, אין הנהג אחראי מבחינה משפטית למוות שגרם. אולם כאמור, למערער לא יהיה קל לשכנע את בית המשפט בכך.

יודגש בהקשר זה כי פסק דינו של בית משפט קמא הוא מפורט וישנה בו התייחסות מפורטת לכל אחת ואחת מטענות המערער. מדובר בעיקר בממצאים עובדתיים שערכאת הערעור ממעטת מלהתערב בהם. בית המשפט התייחס בין היתר לשדה הראייה שהיה למערער, למהירות הנסיעה שלו, למוסכמה החברתית ביחס לשימוש בכבישים ביום הכיפורים ולעובדה שהוא נהג תחת השפעת אלכוהול.

עוד אציין כי ב"כ המערער טען בהתייחס לנסיעה בערב יום הכיפורים, כי אין איסור חוקי על נסיעה במכונית ביום זה, וכי לכן בית משפט קמא שגה. ואולם, השאלה שהיה על בית המשפט לבחון אותה איננה האם ישנו איסור על נסיעה במכונית ביום הכיפורים (איסור כזה אכן איננו קיים). בית המשפט היה צריך לבחון האם הנהיגה של המערער בזמן ובנסיבות בהן בוצעה העבירה, הייתה כזו שניתן לקבוע לגביה כי הוא נהג בקלות דעת או למצער ברשלנות.

בהקשר זה יש כמובן משמעות רבה לתנאי הדרך, לשאלה מה יכול היה הנהג לצפות ומה יכלו לצפות הולכי רגל ורוכבי אופניים שהיו על הכביש. אין ספק שנהג שנוסע בכביש שהתנועה עליו דלילה ביותר כתוצאה מכך שמדובר בערב יום הכיפורים, וכאשר ישנם על הכביש הולכי רגל ורוכבי אופניים - צריך להביא עניין זה בחשבון כאשר הוא נוהג.

17. לאור האמור לעיל, אני סבורה אם כן כי הסיכוי שהמערער יזוכה לחלוטין מהעבירה שיוחסה לו הוא נמוך. לטעמי, הסיכוי הגבוה יותר הוא - אם בכלל - בטענתו של המערער לפיה הוא לא נהג בקלות דעת אלא לכל היותר ברשלנות. יובהר למען הסר ספק כי אינני קובעת כמובן כי זו תהיה התוצאה של פסק הדין, ואני סבורה כי גם ביחס לטענה זו יהיה על המערער להתגבר על משוכות רבות ולא פשוטות כלל, לאור הכרעת דינו המפורטת של בית משפט קמא והממצאים העובדתיים שנקבעו בה.

מאחר שהסיכויים לכך שהמערער יזוכה הם נמוכים, ומאחר שאם הוא יורשע בעבירה של גרם מוות ברשלנות, יש סיכוי גבוה שיהיה עליו לרצות עונש מאסר בפועל (גם בהקשר זה אינני קובעת כמובן מסמרות), אני סבורה כי השיקול של יעילות המשפט הפלילי וביצוע המאסר בסמוך לאחר גזר הדין - גובר בנסיבות המקרה דנן.

18. כאמור, המערער הפנה להחלטתי בעניין אבו עאנם, וטען כי העובדות בה הן דומות מאוד לאלה נושא בקשתו. ואולם, בהחלטה זו צוין מפורשות כי גם אילו היה המערער מתחיל לבצע את עונשו במועד מתן ההחלטה "הרי שמדובר בריצוי עונש בחלוף תקופה של כ-8 שנים לאחר התאונה, פרק זמן ממושך מאוד ללא ספק" (שם, פסקה 10). לכן צוין כי השיקול של "מידיות הענישה" איננו משמעותי בנסיבות אותו מקרה. זאת לאור הפסיקה לפיה חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות יכול להטות את הכף לטובת קבלת בקשה לעיכוב ביצוע כאשר כפות המאזניים מעוינות, בעיקר כאשר הנאשם לא נעצר ולא נשלח לחלופת מעצר (ראו: ע"פ 613/23 ח'אלד סלימאן נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (2.2.2023)).

בניגוד לעובדות אותו מקרה, במקרה דנן מדובר בעבירה שבוצעה ביום 15.9.2021, היינו לפני כשנה וחצי

בלבד. בנסיבות כאלה, השיקול של "מידיות הענישה" הוא בעל משקל רב הרבה יותר מאשר בעניין אבו עאנם שנזכר לעיל. לכן, אני סבורה כי במקרה דנן - בניגוד לעניין אבו עאנם, אין מקום לקבל את הבקשה.

19. לכן, לאור כל האמור לעיל, הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית.

המערער יתחיל לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו ביום 25.6.2023.

על המערער להתייצב לתחילת ריצוי עונשו בבימ"ר לפי החלטת שב"ס ביום 25.6.2023 לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, כ' באייר התשפ"ג (11.5.2023).

ש ו פ ט ת
